

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5SŽk/20/2018
Identifikačné číslo spisu: 5016200147
Dátum vydania rozhodnutia: 05.05.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Petra Príbelská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5016200147.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jany Zemkovej, PhD., v právnej veci žalobcov (sťažovateľov): 1. B. C. F., V., bytom Q. XXXXX/X, G., 2. A. N. R., V., bytom W. D. XX, H., zastúpených Mgr. Kristínou Babiakovou, advokátkou so sídlom Holubyho 37, Pezinok, proti žalovanému: Okresný úrad Žilina, odbor výstavby a bytovej politiky, so sídlom Vysokoškolákov 8556/33B, Žilina, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2015/042028/Rep z 30. novembra 2015, o kasačnej sťažnosti žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp.zn. 21S/40/2016 zo 14. februára 2018 v spojení s opravným uznesením sp.zn. 21S/40/2016 z 13. júna 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 21S/40/2016 zo 14. februára 2018 v spojení s opravným uznesením sp.zn. 21S/40/2016 z 13. júna 2018 z r u š u j e a v e c v r a c i a krajskému súdu na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp.zn. 21S/40/2016 zo 14.02.2018 v spojení s opravným uznesením sp.zn. 21S/40/2016 z 13.06.2018 konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2015/042028/Rep z 30.11.2015 podľa § 99 písm. g/ zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zastavil a o náhrade trov konania rozhodol podľa 170 písm. b/ SSP tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že žalobcovia sa žalobou domáhali preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-ZA-OVBP2-2015/042028/Rep z 30.11.2015 a prvostupňového rozhodnutia č. 209/303/2015-Hu z 15.10.2015, ktorým žalobcom nebolo priznané postavenie účastníkov konania v konaní o umiestnenie stavby Blatnica - Sebeslavce, obytno-rekreačná zóna, časť VN NN distribučné vedenia, prekládka optického telekomunikačného zemného káblového vedenia, vodovod a splašková kanalizácia, dažďová kanalizácia.

3. Z administratívneho spisu krajský súd zistil, že v predmetnom územnom konaní o umiestnenie stavby,

v ktorom sa žalobcovia domáhali priznania postavenia účastníkov konania, rozhodla Obec Blatnica pod č.j. 209/303/2015-Hu z 21.12.2015, pričom konanie bolo právoplatne skončené dňa 27.01.2016.

4. Krajský súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Sžp/8/2012 z 30.01.2013, podľa ktorého rozhodnutie o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní je rozhodnutím procesnej povahy, súdna prax po vydaní rozsudku Súdneho dvora Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-240/09 z 08.03.2011 pripustila aj súdny prieskum takýchto procesných rozhodnutí. Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom rozhodnutí konštatoval, že v záujme zaistenia čo najlepšieho uplatnenia práv na súdnu a inú právnu ochranu (článok 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky) súdna prax pripúšťa možnosť preskúmania zákonnosti takéhoto rozhodnutia správneho orgánu. Kladie však požiadavku, že musí ísť o správne konanie, ktoré v čase preskúmania zákonnosti rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka správneho konania žalobcovi trvá. V prípade skončenia správneho konania vydaním právoplatného rozhodnutia vo veci totiž z hľadiska súdneho prieskumu zákonnosti odpadáva spôsobilý predmet konania a rozhodnutie správneho orgánu o nepriznaní postavenia účastníka stráca povahu konečného rozhodnutia, ktorého prípadné zrušenie by mohlo pre dotknutý subjekt založiť právo zapojiť sa do správneho konania ako jeho účastník. V prípade existencie právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní, osoba domáhajúca sa postavenia účastníka v správnom konaní už nemôže realizovať svoje procesné oprávnenia.

5. Na základe uvedených skutočností a s poukazom na vyššie citované rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky krajský súd podľa § 99 písm. g/ SSP konanie zastavil, nakoľko odpadol dôvod na pokračovanie v konaní.

6. Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia ako sťažovatelia včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ SSP, navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

7. V dôvodoch poukázali na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-243/15 z 08.11.2016. Uviedli, že v danej veci bola Súdny dvorom riešená prejudiciálna otázka položená Najvyšším súdom Slovenskej republiky v znení: „Je možné právo na účinný prostriedok nápravy a na spravodlivý proces, ktoré je zakotvené v článku 47 Charty základných práv Európskej únie, v prípade tvrdeného porušenia práva na vysokú úroveň ochrany životného prostredia vykonaného predovšetkým pre podmienky Európskej únie Smernicou Rady č. 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín, t.j. najmä napomáhať hľadaniu stanoviska v spojení s verejnosťou k projektu, ktorý môže pravdepodobne významne ovplyvniť osobitne chránené územia sústredené pod európsku ekologickú sústavu s názvom NATURA 2000, a právo, ktorého uplatnenia sa v zmysle čl. 9 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia a v medziach naznačených prostredníctvom rozsudku Súdneho dvora Európskej únie spisová značka C - 240/09 zo dňa 8. marca 2011 domáha žalobca ako nezisková organizácia založená na ochranu životného prostredia na vnútroštátnej úrovni, spravodlivo naplniť aj takým postupom vnútroštátneho súdu, ktorý zastaví súdny prieskum v spore o preskúmanie rozhodnutia o nepriznaní postavenia účastníka v správnom konaní o vydanie súhlasu, ako je tomu vo veci samej, a odkáže ho na podanie žaloby ako opomenutého účastníka v uvedenom správnom konaní?“.

8. V danom prípade išlo o konanie, kde hrozilo poškodenie území zaradených do siete území Natura 2000, chránených Smernicou Rady č. 92/43/EHS z 21.05.1992 o ochrane prirodzených biotopov, voľne žijúcich živočíchov a voľne rastúcich rastlín a teda na ktoré sa vzťahovala pôsobnosť tejto smernice. Súdny dvor v uvedenom rozsudku uviedol, že „Za týchto okolností výklad vnútroštátneho procesného práva spochybnený zo strany LZ, podľa ktorého sa žaloba proti rozhodnutiu v správnom konaní odmietajúcemu priznať postavenie účastníka konania o vydanie súhlasu nemusí nevyhnutne preskúmať počas priebehu tohto konania a zamietne sa z úradnej moci ihneď, ako sa vydá požadovaný súhlas, neumožňuje zaručiť organizácii, akou je LZ, účinnú súdnu ochranu jednotlivých oprávnení nevyhnutne spojených s právom na účasť verejnosti v zmysle článku 6 Aarhuského dohovoru, ako je spresnený v bode 46 tohto rozsudku.“ Vo výroku Súdny dvor uviedol, že „Článok 47 Charty spoločne s článkom 9

ods. 2 a 4 Aarhuského dohovoru v rozsahu, v akom za podmienok zaručujúcich široký prístup k spravodlivosti zakotvuje právo na účinnú súdnu ochranu práv, ktoré organizácii na ochranu životného prostredia spĺňajúcej požiadavky uložené článkom 2 ods. 5 tohto dohovoru vyplývajú z práva Únie, v danom prípade z článku 6 ods. 3 smernice 92/43 spoločne s článkom 6 ods. 1 písm. b) uvedeného dohovoru, sa má vykladať v tom zmysle, že v situácii, ako je situácia vo veci samej, bráni výkladu vnútroštátnych procesnoprávných noriem, podľa ktorého žaloba proti rozhodnutiu, ktorým sa takejto organizácii nepriznalo postavenie účastníka správneho konania o vydanie súhlasu s realizáciou projektu na území chránenom v zmysle tejto smernice, sa nemusí nevyhnutne preskúmať počas priebehu tohto konania, ktoré sa môže právoplatne skončiť pred prijatím a nadobudnutím právoplatnosti súdneho rozhodnutia o postavení účastníka konania, a automaticky sa zamietne ihneď, ako sa vydá súhlas s týmto projektom, čím núti túto organizáciu na podanie iného druhu žaloby s cieľom dosiahnuť toto postavenie a predložiť na súdne preskúmanie dodržanie povinností príslušných vnútroštátnych orgánov vyplývajúcich z článku 6 ods. 3 uvedenej smernice.“

9. A teda za efektívny prístup verejnosti k spravodlivosti, ako to požaduje článok 47 Charty základných práv Európskej únie spoločne s článkom 9 ods. 2 a 4 Aarhuského dohovoru pri ochrane hodnôt, na ktoré sa vzťahuje smernica o biotopoch, nie je možné podľa žalobcov, vzhľadom na uvedené rozhodnutie Súdneho dvora, považovať postup, ktorým je zastavenie konania vo veci súdneho prieskumu rozhodnutia o účastníctve z dôvodu vydania meritórneho rozhodnutia (a prípadné odkázanie žalobcu na podanie žaloby opomenutého účastníka).

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky následne v rozsudku sp.zn. 1Sžk/17/2017 z 30.01.2018 uviedol, že „42. K tomuto záveru Najvyšší súd dospel s oporou v rozsudku Súdneho dvora sp. zn. C-243/15 (viď najmä citované názory pod bodmi č. 23 a 24), z ktorého vyplýva, že Súdny dvor na mu položenú prejudiciálnu otázku odpovedal v tom duchu, že právo na účinnú súdnu ochranu zakotvené tak v Charte základných práv Európskej únie ako aj v Aarhuskom dohovore pre prípad žalobcu, ktorý je organizáciou na ochranu životného prostredia a ktorý sa domáha uplatnenia práva Únie (konkrétne čl. 6 ods. 3 smernice č. 92/43 s čl. 6 ods. 1 písm. b/ Aarhuského dohovoru) v preskúmvanej veci v konaní pred domácim správnym orgánom ochrany životného prostredia, sa má vykladať v tom zmysle, že - za skutkového stavu, ako bola zistená krajským súdom vo veci samej, - nie je možné pripustiť taký výklad procesnoprávných noriem, podľa ktorého o sa žaloba proti preskúmvanému rozhodnutiu nebude preskúmvavať za existencie (t.j. neukončení) konania o súhlase, o naopak sa pripustí právoplatné ukončenie tohto konania o súhlase pred tým, ako sa právoplatne rozhodne o spornej otázke postavenia žalobcu ako možného účastníka konania, o s tým právnym dôsledkom, že konanie o takejto žalobe o účastníctvo bude automaticky vždy zamietnuté ihneď, ako žiadateľ docieli vydanie súhlasu so svojim projektom, - čím je vlastne žalobca donútený podať iný druh žaloby s cieľom dosiahnuť postavenie účastníka v konaní o súhlase, t.j. požadovať preskúmanie dodržania povinností správnych orgánov vyplývajúcich z čl. 6 ods. 3 smernice č. 92/43. 51. Na uvedenom základe má potom kasačný súd preukázané, že právne názory vyslovené Najvyšším súdom (viď body č. 11 a 12, resp. bod č. 18) postupne v zrušujúcich uzneseniach sp.zn. 5Sžp/25/2011 zo dňa 26.01.2012 ako aj sp.zn. 5Sžp/37/2012 zo dňa 28. februára 2013 nie je možné na preskúmvanú vec aplikovať a naopak je správny záver krajského súdu vyslovený v pôvodných rozsudkoch, že- žalobcovi prislúcha právo na súdnu ochranu v spojení s právom jednotlivca na priaznivé životné prostredie najmä v zmysle Aarhuského dohovoru (viď bod č. 10), - Aarhuský dohovor, ktorý je integrálnou súčasťou práva EÚ, nepochybne v spojení so zmenenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu a citovaným rozsudkom Súdneho dvora z 8. marca 2011 sp. zn. C-240/09 (viď bod č. 15) dáva právny základ na vyslovenie názoru, že prvostupňový orgán mal konať so žalobcom ako s účastníkom konania o súhlase. Navyše k argumentácii, či za situácie, kedy je konanie o súhlase už ukončené, musí kasačný súd poukázať na svoju ustálenú rozhodovaciu prax, kedy napriek skutočnosti, že po vydaní preskúmvaného rozhodnutia došlo k podstatným zmenám v jeho obsahu, tak dispozitívnemu oprávneniu žalobcu podať žalobu odpovedá povinnosť správneho súdu preskúmať zákonnosť označeného rozhodnutia orgánu verejnej správy, pokiaľ žalobca svoju žalobu nezoberie späť (obdobne napríklad rozsudok Najvyššieho súdu sp.zn. 1Szak/20/2017 zo dňa 16. januára 2018). 56. Na základe záverov vyslovených v citovanom rozsudku Súdneho dvora sp.zn. C-243/15 a pri zistených skutkových okolnostiach sa kasačný súd stotožňuje s tvrdením žalobcu, že jeho právo

zúčastniť sa konania o súhlase bolo porušené a je nutné s ním v novom správnom konaní ako s účastníkom v plnom rozsahu jeho procesných práv konať. Tomuto záveru nebráni ani tá skutočnosť, že konanie o súhlase bolo v minulosti právoplatne ukončené žalovaným vydaním požadovaného súhlasu, na základe ktorého žiadateľ aj požadované rozšírenie mohol realizovať, nakoľko nielen v pôvodnom konaní o súhlase ale aj v nasledujúcom súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia sa žiadateľ ako zúčastnená osoba mohol a tiež aj zapájal do súdneho prieskumu vrátane možnosti sa vyjadriť k prejudiciálnemu konaniu. 57. Kasačný súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie nie je v súlade s judikatúrou Súdneho dvora, ktorá v zmysle čl. 7 ods. 2 ústavy Slovenskej republiky má prednosť pred zákonmi a v zmysle zásady lojality (čl. 4 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii) je povinnosťou všetkých orgánov štátnej moci, t.j. aj moci súdnej zabezpečiť plné vykonanie účinkov tejto judikatúry aj na území Slovenskej republiky.“

11. Vo veci, ktorá je predmetom kasačnej sťažnosti, ide podľa žalobcov o riešenie rovnakej právnej otázky, aká bola predmetom konania na Súdnom dvore a následného rozhodovania Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalobcovia mali za to, že sú zainteresovanou verejnosťou v zmysle čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru. Predmetné územné konanie podľa nich podlieha čl. 6 v spojení s čl. 9 ods. 2 Aarhuského dohovoru, keďže ide o konanie, ktorému predchádzal proces posudzovania vplyvov na životné prostredie v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Stavba Obytno-rekreačná zóna Blatnica - Sebeslavce, umiestňovaná v predmetnom územnom konaní, bude podľa žalobcov znamenať zásah do ochrany území Natura 2000 a môže významne nepriaznivo zasiahnuť aj druhy, ich biotopy a biotopy európskeho významu (chránené smernicou o biotopoch), a to aj v územiach Natura 2000 s označením SKUEV0238 Veľká Fatra a SKCHVU033 Veľká Fatra. Na konanie sa teda podľa nich vzťahuje aj právny režim smernice o biotopoch.

12. Žalobcovia poukázali tiež na to, že na rozhodnutie Súdneho dvora vo veci C-243/15 upozornili krajský súd už vo vyjadrení z 30.01.2017.

13. Pokiaľ krajský súd konanie zastavil bez toho, aby vo veci meritórne rozhodol, takýto stav považujú žalobcovia za odmietnutie spravodlivosti a súdnej ochrany, čo je v rozpore s ich právami podľa čl. 46. Ústavy Slovenskej republiky. Taktiež namietali, že odmietnutie priznania odkladného účinku žalobe malo za následok, že došlo k závažnej ujme a nenapraviteľnému následku na právach žalobcov, keď súd z dôvodu nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia vo veci konanie zastavil.

14. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcov nevyjadril.

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

16. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali preskúmania zákonnosti rozhodnutia č. OU-ZA-OVBP2-2015/042028/Rep z 30.11.2015, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Obce Blatnica č. 209/303/2015-Hu z 15.10.2015, ktorým nebolo žalobcom priznané postavenie účastníkov konania v konaní o umiestnenie líniovej stavby „Blatnica - Sebeslavce, obytno-rekreačná zóna, časť VN NN distribučné vedenia, prekládka optického telekomunikačného zemného káblového vedenia, vodovod a splašková kanalizácia, dažďová kanalizácia“.

17. Argumenty v prospech svojho účasti v predmetnom správnom konaní opreli žalobcovia najmä o ustanovenia Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (tzv. Aarhuský dohovor) z 25.06.1998 a

Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2011/92/EÚ z 13.12.2011 o posudzovaní vplyvov určitých verejných a súkromných projektov na životné prostredie.

18. Krajský súd konanie o žalobe žalobcov podľa § 99 písm. g/ SSP zastavil s tým, že v priebehu súdneho konania bolo dotknuté územné konanie právoplatne skončené a teda odpadol dôvod na pokračovanie v konaní. Krajský súd, poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sžp/8/2012 z 30.01.2013, v dôvodoch ďalej uviedol, že v prípade skončenia správneho konania vydaním právoplatného rozhodnutia vo veci totiž z hľadiska súdneho prieskumu zákonnosti odpadáva spôsobilý predmet konania a rozhodnutie správneho orgánu o nepriznaní postavenia účastníka stráca povahu konečného rozhodnutia, ktorého prípadné zrušenie by mohlo pre dotknutý subjekt založiť právo zapojiť sa do správneho konania ako jeho účastník. V prípade existencie právoplatného rozhodnutia vydaného v správnom konaní, osoba domáhajúca sa postavenia účastníka v správnom konaní už nemôže realizovať svoje procesné oprávnenia.

19. Žalobcovia v kasačnej sťažnosti poukázali na to, že ešte v konaní pred krajským súdom, vo vyjadrení k návrhu žalovaného na zastavenie konania z dôvodu, že správne konanie, v ktorom sa žalobcovia domáhali postavenia účastníka konania bolo právoplatne skončené, namietali, že obdobná právna otázka bola riešená Súdny dvorom vo veci C-243/15. Súdny dvor v tomto konaní rozhodol o prejudiciálnej otázke, položenej mu Najvyšším súdom Slovenskej republiky, rozsudkom dňa 08.11.2016, v ktorom konštatoval, že: „Článok 47 Charty základných práv Európskej únie spoločne s článkom 9 ods. 2 a 4 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia podpísaného v Aarhuse 25. júna 1998 a schváleného v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2005/370/ES zo 17. februára 2005 v rozsahu, v akom za podmienok zaručujúcich široký prístup k spravodlivosti zakotvuje právo na účinnú súdnu ochranu práv, ktoré organizácii na ochranu životného prostredia spĺňajúcej požiadavky uložené článkom 2 ods. 5 tohto dohovoru vyplývajú z práva Únie, v danom prípade z článku 6 ods. 3 smernice Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín, zmenenej a doplnenej smernicou Rady 2006/105/ES z 20. novembra 2006, spoločne s článkom 6 ods. 1 písm. b) uvedeného dohovoru, sa má vykladať v tom zmysle, že v situácii, ako je situácia vo veci samej, bráni výkladu vnútroštátnych procesnoprávných noriem, podľa ktorého žaloba proti rozhodnutiu, ktorým sa takejto organizácii nepriznalo postavenie účastníka správneho konania o vydanie súhlasu s realizáciou projektu na území chránenom v zmysle smernice 92/43, zmenenej a doplnenej smernicou 2006/105, sa nemusí nevyhnutne preskúmať počas priebehu tohto konania, ktoré sa môže právoplatne skončiť pred prijatím a nadobudnutím právoplatnosti súdneho rozhodnutia o postavení účastníka konania, a automaticky sa zamietne ihneď, ako sa vydá súhlas s týmto projektom, čím núti túto organizáciu na podanie iného druhu žaloby s cieľom dosiahnuť toto postavenie a predložiť na súdne preskúmanie dodržanie povinností príslušných vnútroštátnych orgánov vyplývajúcich z článku 6 ods. 3 uvedenej smernice.“ Žalobcovia mali za to, že v prejednávanej veci ide o riešenie rovnakej právnej otázky, aká bola predmetom konania na Súdnom dvore vo veci C-243/15. Namietali, že sú zainteresovanou verejnosťou v zmysle čl. 2 ods. 5 Aarhuského dohovoru a že stavba „Obytno-rekreačná zóna Blatnica - Sebeslavce“, umiestňovaná v predmetnom územnom konaní, bude znamenať zásah do ochrany území Natura 2000 a môže významne nepriaznivo zasiahnuť aj druhy, ich biotopy a biotopy európskeho významu (chránené smernicou o biotopoch), a to aj v územiach Natura 2000 s označením SKUEV0238 Veľká Fatra a SKCHVU033 Veľká Fatra. Dodali, že na postavenie účastníka konania, ktorému predchádzal proces posudzovania vplyvov na životné prostredie v zmysle zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, sa vzťahuje čl. 6 v spojení s čl. 9 ods. 2 Aarhuského dohovoru.

20. Podľa § 139 ods. 2 SSP v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy

vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

21. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

22. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu zhora definovanému právu účastníka konania na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia nezodpovedá, nakoľko krajský súd konanie o podanej žalobe žalobcov zastavil bez toho, aby sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s vyššie citovaným rozsudkom Súdneho dvora vo veci C-243/15 z 08.11.2016, na ktorý žalobcovia v konaní pred krajským súdom v súvislosti s návrhom žalovaného na zastavenie konania poukazovali.

23. Kasačný súd tiež uvádza, že napadnutému rozsudku krajského súdu predchádza rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžk/17/2017 z 30.01.2018, v ktorom Najvyšší súd Slovenskej republiky pri svojom rozhodovaní vychádzal práve z rozsudku Súdneho dvora vo veci C-243/15 a konštatoval, že: „Na základe záverov vyslovených v citovanom rozsudku Súdneho dvora sp. zn. C-243/15 a pri zistených skutkových okolnostiach sa kasačný súd stotožňuje s tvrdením žalobcu, že jeho právo zúčastniť sa konania o súhlase bolo porušené a je nutné s ním v novom správnom konaní ako s účastníkom v plnom rozsahu jeho procesných práv konať. Tomuto záveru nebráni ani tá skutočnosť, že konanie o súhlase bolo v minulosti právoplatne ukončené žalovaným vydaním požadovaného súhlasu, na základe ktorého žiadateľ aj požadované rozšírenie mohol realizovať, nakoľko nielen v pôvodnom konaní o súhlase ale aj v nasledujúcom súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia sa žiadateľ ako zúčastnená osoba mohol a tiež aj zapájal do súdneho prieskumu vrátane možnosti sa vyjadriť k prejudiciálnemu konaniu.“

24. Vzhľadom na uvedené, odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu nie je podľa názoru kasačného súdu prejavom aplikačnej a interpretačnej dostatočnosti konajúceho krajského súdu. Kasačný súd teda dospel k záveru, že postup krajského súdu a odôvodnenie napadnutého rozsudku v prejednávanej veci nezodpovedá zákonným požiadavkám na spravodlivý proces. Odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu nemožno považovať za presvedčivé a spĺňajúce požiadavky uvedené v § 139 ods. 2 SSP.

25. Kasačný súd dodáva, že v správnom súdnictve primárne preskúmava zákonnosť rozhodnutia orgánu verejnej správy krajský súd. Úlohou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu kasačného je preskúmavať vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu a nie nahrádzať prieskumnú činnosť krajského súdu.

26. Kasačný súd považoval za potrebné dodať, že v zmysle § 99 SSP o zastavení konania rozhoduje súd uznesením. Zo súdneho spisu, konkrétne zo zápisnice o vyhlásení rozhodnutia vyplýva, že krajský súd dňa 14.02.2018 verejne vyhlásil rozsudok, ktorým konanie zastavil s tým, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Uvedenému zodpovedá aj písomné vyhotovenie napadnutého rozsudku sp. zn. 21S/40/2016 zo 14.02.2018. Následne krajský súd opravným uznesením sp. zn. 21S/40/2016 z 13.06.2018 podľa § 143 SSP rozhodol, že záhlavie rozhodnutia sp. zn. 21S/40/2016 zo 14.02.2018 sa opravuje tak, že správne má znieť „uznesenie“ a zároveň sa v relevantnej časti opravuje aj zápisnica o vyhlásení rozhodnutia. Kasačný súd dáva do pozornosti krajského súdu, že neprichádza do úvahy, aby súd opravným uznesením menil formu svojho rozhodnutia z dôvodu, že si neskôr uvedomil jej nesprávnosť. A teda postupom podľa § 143 SSP nemožno meniť formu rozhodnutia súdu z rozsudku na uznesenie za situácie, kedy súd verejne vyhlásil rozsudok, čo je zaznamenané aj v zápisnici o vyhlásení rozhodnutia, hoci mal v zmysle zákona rozhodnúť formou uznesenia. Uvedené nemožno považovať za inú zrejmu nesprávnosť, tak ako to má na mysli § 143 SSP. Pojem iná zrejma nesprávnosť je potrebné vykladať tak, že ide o nesprávnosť podobnej povahy ako chyba v písaní alebo počítaní, ktorá je následkom náhleho a okamžitého zlyhania duševnej a mechanickej činnosti osoby, ktorá rozhodnutie vyhotovovala, a ktorá je úplne zjavná (napríklad rozpor vyhláseného znenia výroku rozsudku

zachyteného v zápisnici a znenia výroku v následnom písomnom vyhotovení rozsudku). Navyše § 143 SSP neupravuje opravu zápisnice o vyhlásení rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačný súd rozhodoval o kasačnej sťažnosti žalobcov v zmysle § 457 ods. 1 SSP rozsudkom.

27. Na základe uvedených dôvodov kasačný súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 462 ods. 1 SSP zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

28. Bude úlohou krajského súdu v ďalšom konaní posúdiť, či právne závery vyslovené v rozsudku Súdneho dvora vo veci C-243/15 z 08.11.2016, ako aj v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1Sžk/17/2017 z 30.01.2018 sú aplikovateľné aj v prejednávanej veci, rozhodnúť a svoje rozhodnutie dostatočne náležite a presvedčivo odôvodniť tak, aby bolo v súlade s ústavným právom účastníka konania na spravodlivé súdne konanie.

29. Vzhľadom k tomu, že kasačný súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, v súlade s § 467 ods. 3 SSP o nároku na náhradu trov kasačného konania rozhodne krajský súd.

30. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011, § 139 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.